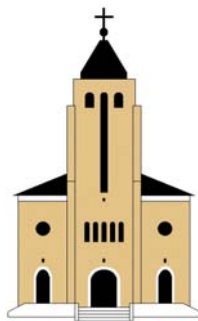


MUSTÁRMAG

Budapest-Pestszentlőrinc-Szemeretelepi Szent István Király Plébánia



ALAPÍTVÁ: 1992 • 2009/4. SZÁM • MÁJUS 31.

IGAZSÁG ÉS SZERETET

Pünkösdkor a Szentlélek eljövetelét ünnepeljük, az Igazság Lelkének s a Szeretet Lelkének eljövetelét. A Lélek azonban egy, tehát az igazság és a szeretet kölcsönösen feltételezi egymást. Minap egy kép jutott eszembe, egy folyó képe. A folyónak medre van, partja, s gátja is. Így tud a folyó „irányban” maradni. Ilyesmi a szeretet is. Szüksége van az igazságra, ez tartja jó irányban. Igazság nélkül a szeretetünk szétfolyik, esetleg csak pusztá érzélgősség marad. Az érzelem hullámai pedig, ha lerombolják az igazság gátjait, pusztítást okoznak. Szeretetünknek az igazság ad keretet. Az igazság viszont, ha nem társul szeretettel, olyan, mint egy kiszáradt folyó, semmi életető sincs benne. Megmerevedett, formalitássá silányult szabályok értelmetlen halmazává lesz. Igazság és szeretet együtt életképes s élethordozó valóság.

Jöjj Szentlélek, Igazság és Szeretet Lelke!



„Ha szerettek, tartsátok meg parancsaimat, én meg majd kérem az Atyát, és más vigasztalót ad nektek: az Igazság Lelkét, aki örökké veletek marad.”

(Jn 14, 15-16)

„Hiszen Isten nem a csüggedtség, hanem az erő, a szeretet és a józanság lelkét adta nekünk.”

(2 Tim 1,7)

XVI. Benedek pápa jubileumi **Szent Pál-évet** hirdetett meg az apostol születésének 2000. évfordulója alkalmából 2008. június 28-tól 2009. június 29-ig. Ehhez kapcsolódva a páli leveleket bemutató sorozat indult a **MUSTÁRMAG** januári számában, amely most is folytatódik.

PÁL APOSTOL LEVELE A KOLOSSZEIEKHEZ

Az Kolossze az ókorban fontos város volt. Pál apostol személyesen nem járt itt, a keresztény közösséget egyik barátja Epafrász alapította.

A várost nagy számban frígek lakták, de sokan voltak bevándorlók is. A keresztény közösséget leginkább a pogányságból megtertek alkották.

Pál 54-55-ben írja hozzájuk levélét efezusi fogságából. Az apostol Epafrásztól értesül az ott élő hívek buzgóságáról, hitéről, valamint a közösséget fenyegető problémákról. A legfőbb nehézséget bizonyos tévtanok jelentették, melyek az evangélium tisztaságát kérdőjelezték meg. Ezekre a veszélyekre igyekszik a levél megoldást találni.

E tévtanítás Krisztus istenemeri személyével és megváltói művével volt kapcsolatban. Eszerint a világban titokzatos „fejedelemségek és hatalmasságok” élnek és uralkodnak, és e szellemvilággal kell kapcsolatba lépni. Ez a gnosztikus tanítás napjainkban is fellelhető.

A levélben található intelmekből megállapítható, hogy a zsidóság részéről is veszély fenyegette a hívek vallási életét. Itt jelenik meg először a körülmetélés problémájára. Utal a szombat és más ószövetségi ünnepnapok megtartására, és bizonyos ételektől való megtartóztatására. Ez a tanítás a zsidó vallás elemeit keverte a gnoszticizmus eszméivel, s

mindezt úgy hirdette, mint magasabb rendű bölcsességet.

Pál a levelében megvédi Krisztus mindent felülmúló méltóságát. Krisztus a láthatatlan Isten képmása, az Atya érte és általa teremtett mindent. Krisztus egyedüli Megváltó és az Egyház egyedüli Feje. Az apostol a keresztény világképet tárja fel, mely a zsidó világkép alapjaira épül, és annak tökéletesítését jelenti.

A keresztény hit válaszol a bűn, a szenvedés és a halál kérdéseire.

A feltámadott Krisztus átíveli az Isten és az ember közti szakadékot. Krisztus keresztthalálával megszüntette a mózesi törvényt, győzedelmeskedett a gonosz lelkeken, megváltott a bűntől. Ez a világkép további kiegészítésre nem szorul. A kereszténység üzenete mindenki számára érthető „titok”.

Krisztus a keresztény emberben lakik, és dicsőséges jövőre készíti elő őt. A keresztényeknek a szeretetben egyesülve kell eljutni Krisztusnak, mint az Isten titkának a megismerésére. Csak benne kapjuk meg az élet értelmét. Mindebből természetesen csak az részesül, aki hisz, aki a hit által Jézus közösségéhez, az Egyházhhoz tartozik.

A levél második része a gyakorlati következményeket vonja le, mely nem más, mint Krisztus példájának és tanításának követése.

„Vessétek le a régi embert, szokásaival együtt, és öltsetek fel az újat!” (Kol 3,10)

D. M.



MÁJUS

Május hagyományos magyar neve Pünkösöd hava. A hónap jeles szentje **Apor Vilmos püspök, vértanú**. Ünnepe május 23-án van.

Az Apor család Erdélyből származott. Apor Vilmos Apor Gábor vármegyei főjegyző és Pálffy Fidélia harmadik gyermekeként látta meg a napvilágot 1892. február 29-én, Segesváron. Gyermekkorát Bécsben és Erdélyben töltötte. Apor Vilmos hivatástudata igen korán jelentkezett, így érettségi után azonnal kispapnak jelentkezett.

Felszentelése után először a nagyváradi egyházmegyébe került, Gyulára káplánnak, később tábori lelkész egy kórházvonaton, majd a nagyváradi szeminárium prefektusa és dogmatika tanára lesz. 1918-ban visszakérül Gyulára már plébánosként. 1941. január 21-én kapta kézhez a pápai nuncius iratát: a Szentatya győri püspökké nevezte ki.

Apor püspök Győrött is a gyulai plébános korában bevált emberszerető módszerrel akart kormányozni. Mindenkit meghallgatott, papot és hívőt egyaránt. Végiglátogatta az egyházmegye intézményeit, iskolákat, szerzetesrendeket, a város vezetőit. A püspök éles szeme észrevette a problémákat, meglátta a teendőket, följegyzett mindent és hamarosan intézkedett. A győri püspök akkor még földesúr volt. Apor rendszeresen látogatta birtokát, figyelt az uradalom alkalmazottaira, cselédjeire, idénymunkásaira. Családközpontúsága abban is megmutat-



kozik, hogy az asszonyok részére szombat délutánra fizetett szabadidőt adott, hogy a szükséges házimunkát elvégezhessék, a vasárnapjuk igazán szabad legyen, és misére mehessenek.

A harmadik zsidótörvény érvénybe lépése után kezdte meg püspöki működését, és mélyen átérezte az egyház felelősségét. Apor Vilmos több püspöktársával együtt kiállt az üldözöttek mellett.

Március 28-án azonban az oroszok elérték Győrt. A püspök szíven viselte a polgári lakosság sorsát is. Az utolsó napokról

szemtanú számol be:

A püspök előrelátó gondoskodása a legkisebb részletekre is kiterjedt. Győr város hosszan tartó ostromával számolt. Élelmiszert tároltatott, gulyáságyúkat állítatott föl, sőt arra az esetre, ha a város villany nélkül maradna, dinamókat is szereltetett föl az egész Püspökvár és a Káptalandomb alatt szétágazó, még a török időkől való pincékben.

A menekültek száma egyre szaporodott, s megteltek az óriási pincék. A menekültek száma 300-400 körül volt. 1945. március 28-án, szerdán megkezdődtek a harcok Győrött. Az első oroszok csak a sötétség beállta után jöttek a Püspökvár pincéjébe, ahol a menekültek százai tartózkodtak. Az oroszok magatartása nagyon különböző volt. Volt eset, hogy letérdeltek előtte és megcsókolták gyűrűjét, de előfordult az is, hogy le akarták azt húzni, vagy megmotozták, fegyvereket keresve.

A németek a Rába túlsó partjáról erősen lötték a Püspökvárat, miután előző nap az összes Rába-hidat felrobbantották. Gyűjtőlövedékekkel felgyújtották a székesegyház tornyát és tetejét, valamint a nem messze fekvő kármelita templom tornyát is.

Nagycsütörtökön a pincében mondta a püspök utolsó miséjét. Az ott jelenlévők közül senki sem tudta palástolni mély meghatottságát. Hiszen lehetetlen volt nem visszagondolni az őskeresztények idejére és a katakombákban megtartott istentiszteletekre.

Elérkezett a nagypéntek. Az ilyenkor szokásos csonka misét sem tudta megtartani a püspök, de felolvasta Jézus szenvedéstörténetét. Sohasem volt még ilyen megrázó és igaz a vele egybeforr, hozzá fohászkozó emberek részvétele, szenvedése, mint akkor.

A közvetlen harc véget ért a városban. Katonák járták a várost németet keresve. Több csoport benézett a Püspökvár pincéjébe. A püspök fölismerte a közeledő veszélyt. Két papját küldte a városházára az orosz parancsnokságra segítségért, de hiába fáradtak. Azt sem érték el, hogy katonai őrseget állítsanak a pince bejáratá elé. Az orosz katonák mind sűrűbben, többé-kevésbé hangosan látogatták a Püspökvár pincéjét. A helyzet egyre veszélyesebbnek mutatkozott. Jó tolmács sajnos nem állt rendelkezésre, ezt a feladatot az említett szlovákul is gyengén beszélő orvos végezte. Mint a többiek, ő is nagyon félt.

A püspök aznap, nagypéntek délután, nyíltan föl szólította a jelenlévő férfiakat és külön az orvos-tolmácsot is, hogy legyenek segítségére, ha erőlesen kell föllépnie, hiszen, ahogy ő mondta, „egyszer úgyis meg kell halni, jobb tehát, ha az ember ilyenkor áldozza föl az életét”. Szavaiból világosan látni, hogy szándékában volt még az élete árán is megvédeni mindazokat, akiket oltalma alá vett.

Vacsoraosztás ideje volt. Vilmos püspök azt mondta nekem: „Ilona, menj segíteni a vacso-

ra kiosztásánál!” A mosókonyhába mentem, amely konyhává volt átalakítva. Ez a helyiség pár lépcsővel lejjebb feküdt, mint a nagy, szétágazó pincék előtere. Ebből az előtérből hangos szóváltás hallatszott. A vita oka az volt, hogy az orosz katonák nőket akartak elvinni, hogy krumplit pucoljanak. A püspök valahogy rávette őket, hogy jöjjenek vissza később, és lement a nagy pincébe, ahol idős hölgyek és férfiak önként vállalkoztak krumpli pucolásra, a fiatalabbak eközben elbújtak.

Egy kis idő múlva az orosz katonák viszszaajtek, négyen-öten lehetnek és erősen ittások voltak. Nem tudni miért, egy fiatal leány előbújt rejtkehelyéről, az almáspincéből. Az oroszok meglátták és utánaszaladtak. A lány azt kiabálta: „Vilmos bácsi, Vilmos bácsi: segítség!” Erre a püspök fölszaladt a nagy pince lépcsőjén az előtérbe és „Hinaus! Hinaus! Ki innen! Ki innen!” – kiáltással követelte a katonák távozását. A püspök erélyes föllépése egy pillanatra úgy meglepte őket, hogy a kijárat felé húzódtak, majd egyikük visszafordult és géppuskával végigpásztázta a helyiséget. Pálffy Sándor – a püspök unokaöccse, aki akkor 17 éves volt – a nagybátyja elé ugrott és három golyót kapott. A püspököt is három golyó érte, egy a homlokát súrolta, a második a jobb karján reverendája és inge közeljét lyukasztotta át, a harmadik – a halálos golyó – a hasüregbe hatolt be.

A püspök az aula igazgatójára és titkárára támaszkodva, még saját lábán ment le a nagy pince boltíves bejáratáig. Ott éppen rávilágított az egyik reflektor. Homlokából folyt a vér. A menekültek közül egy asszony fölkiáltott: „Püspök Atyánk, ezt érttünk tette!” A püspök halkán, de mosolyogva felelte: „Szívesen, nagyon szívesen!” majd összecsuklott. Papjai fölfogták és hordágyra fektették. Az orvos elsősegélyben részesítette a püspököt, de látta, hogy műtetre lesz szükség. A kötözésnél a püspök nővére segédkezett. Ezután a püspö-

köt hordágyon, pokróccal letakarva elvité a kórházba.

Nagy utat kellett megtenni, kb. 7-8 kilométeres kerülővel. Még mielőtt elindultak volna, egy munkatársa megkérdezte a püspök urat, hogy érzi magát. „Köszönöm a jó Istennek, hogy ilyen nagypénteket adott!” – felelte.

Útközben a püspököt sokszor ki kellett takarni, mert az orosz katonák látni akarták, hogy nem valami nagy kincset rejtegetnek-e. Nem tudták, hogy valóban milyen nagy kincset vittek a hordágyon! Valahányszor ezek a katonák a püspök arcába világítottak, megáldotta őket és egész úton a kórházig a bűnösök megtéréseért imádkozott, így fohászzkodott: „Istenem, ne tudd be nekik bűnül, mert nem tudják elvakultságukban, mit cselekszenek!”

A kórházba érve Petz és Jung orvostanárok, akik a püspököt még Gyuláról ismerték, azonnal megoperálták. Míg a Püspökvár a püspök bölcs előrelátása révén rendelkezett villanyárammal, a kórházban a higiénia leg-
elemibb feltételei sem voltak, és petróleumlámpa mellett operáltak. A püspök úr ajkáról egyetlen jajszó sem hangzott el, pedig az orvostanárok véleménye szerint a gyomor és belek széttroncsolása egyike a legnagyobb fájdalomknak, és fájdalomcsillapítóval sem volt enyhíthető. Nagypénteken a püspök üres teán kívül semmit sem vett magához és már előző nap, nagycsütörtökön is böjtölt, így volt némi remény, hogy nem áll be komplikáció.

Nagyszombaton a püspök úr állapota kisé javult. Megáldozott. Győr város utcáin halottak között botorkálva, Zágon igazgató úrral kimentem a kórházba. Az alagsorban levő betegszobába nem volt szabad bemenni. Vilmos püspök nővére, aki öccse sebesülése óta állandóan vele maradt, kiüzent, hogy álljunk az ablak elé, a püspök úr meg akart áldani bennünket. Majd a püspök úr az iránt érdeklődött, vajon mindenki megmenekült-e a Püspökvárban? Igenlő válaszunkra csak

ennyit szólt: „Köszönöm a jó Istennek, hogy elfogadta áldozatomat!”

Húsvétvasárnap már fogyott a remény, elhatalmasodó hashártyagyulladás jelei mutatkoztak. A püspök töredelmesen meggyónt, és fölvetta a betegek szentségét. Délután sűrűsödtek fájdalmai, de szelleme tiszta maradt. Dr. Jung orvos, a nővére, Apor Gizella, Dr. Somogyi Antal plébános és a nővérek álltak körül. Följegyezték utolsó szavait, amelyben a jó pásztor búcsúzott nyájától:

„Még egyszer üdvözlöm papságomat. Legyenek hűek az Egyházhoz! Hirdessék bátran az evangéliumot! Segítsenek romjaiból fölépíteni szerencsétlen magyar hazánkat! Vezessék vissza az igaz útra szegény félrevezetett népünket! Fölejánlom összes szenvedéseimet engesztelésül a saját bűneimért, de fölejánlom papjaimért, híveimért, az ország vezető embereiért és ellenségeimért. Kérem Istenem, ne tulajdonítsa nekik bűnül azt, amit elvakultságukban az Egyház ellen tesznek. Fölejánlom szenvedéseimet az édes magyar hazáért és az egész világért. Szent István, könyörögj a szegény magyarokért!”

Istenem, Atyám, a te kezeidbe ajánlom testemet, Ielkemet! Jézus, Mária, Szent József legyetek énelem most és halálom óráján! Jézus Szentséges Szíve, bízom benned!”

Húsvét ünnepének utolsó órái is lepe-regtek. 1945. április 2-án Győr püspöke hazaindult az örökkévalóságba. Halála híre a bombasújtott város sok polgárának személyes megrendülés volt. Halálával az a legenda is elmúlt, hogy a szovjet hadvezetés az egyházi személyeket és intézményeket védelemben vagy kíméletben kívánta részesíteni. A kórház orvosi kara, kedvesnővérei és személyzete a halott főpásztort kikísérte a kapuig. Ott papjai átvették a hordágyat, és vitték a Káptalándomb felé.

K. E.

Forrásmű: Szentek élete, SZIT, Budapest 2002.

GETSZEMÁNI KALAND

ifjúsági virrasztás nagycsütörtökön az Ócsai erdőben

Nagycsütörtök éjszakája – Kimondva az időt jelző szavakat minden keresztényt enyhe borzongás fog el, hisz tudjuk, mi kezdődött el ezen az éjjelen: A világtörténelem legizgalmasabb, legvéresebb drámája, de egyben a leggyönyörűbb történet is, amely megnyitja a Mennysországot, az örök élet kapuját.

Részt venni ebben a történetben élő szereplőként – lélegzetelállító álomnak tűnhet, ám néhányunknak mégis megadatott, akik Zsolt atyával és három paptársával együtt az idei nagyhéten vállalkoztak erre.

Az Ócsai erdőben történt. Telihold volt, a békák brekegése, a tavasz illata töltötte meg a levegőt. Maroknyi csapat indult néma csendben, jóindulatú fák közt a Selyemrét felé. Talán ötvenen lehettünk. Szakaszonként megálltunk és elmélgedtünk a Márton atya által felolvasott zsolttárok gondolatain. Míg rejtetten hordoztuk a szívünk terheit, az Úr tanítványaivá váltunk. Az idő olyan lehetett, mint akkor: langyos szellő fúj, a

hallgatás, a léptek összekovácsoltak minket. Néha felcsendült egy-egy taizéi dallam, aztán továbbmentünk a csendben. Jézus volt köztünk a szó. Vele virrasztottunk, vele meneteltünk. Megérkeztünk a rétre. S itt kezdődött a csoda. Mindannyian félrevonultunk, hogy fél órán át Jézussal és a lelkünkkel töltsünk. Együtt hallgattunk, imádkoztunk Vele. – Erről többet nem mondhatok, mert mindenkit más ajándékkal lepett meg ő, aki így hálálta meg, hogy ezen az éjszakán nem hagytuk egyedül. – Kolompaszóra tértünk vissza a világító fátylakhoz. Kört alkotva fogalmaztuk meg kéréseinket, hálánkat. Sok mély, léleképítő könyörgés hangzott el. Mosolyt csalt ajkunkra Márton atya imája: „Köszönöm a békákat. Ezzel is tanítasz... s hogy mire...”

Talán arra, hogy elkezdődött az élet. A Te életed, az én életem és mindannyiunké, akik ott voltunk s azoké is, akik nem lehettek ott. Valami elkezdődött ezen az éjszakán.

Egy tanítvány

HAROSÉT ■ A virrasztás után ezt az ételt fogyasztották a fiatalok az Ócsai erdő sötétjében. A hagyományos zsidó konyha széderesti ételei közül való. Az étel az egyiptomi piramisok építéséhez használhat kövekre és malterra emlékeztet.



A hozzávalók: 25 dkg dió durvára aprítva • 2 nagy alma (kis darabokra vágva vagy durvára reszelve, ha nagyon vékonyra reszeljük, ragacos masszát kapunk) • 2 evőkanál méz (vagy 2 evőkanál barnacukor) • 1 teáskanál fahéj • ¼ teáskanál őrölt szegfűszeg • 1 csepp citromlé. A hozzávalókat összekeverjük, kicsit állni hagyjuk (esetleg hűtjük), hogy az ízek összeérjenek.

NAGYHÉT ÉS HÚSVÉT

Fényképes visszaemlékezés a liturgikus eseményekre

Húsvét ünneplése hitünk legmélyebb titka. A liturgia egyes elemei mind a mélyebb megértést, lelkünk megnyitását szolgálják. A szent három nap ünneplésében szép számmal voltak jelen közösségünk tagjai. Idézzük fel ezeknek a napoknak az eseményeit!

Nagyszerdától nagypéntekig a misék/ szertartások után Jeremiás siralmi hangzottak el a templomban. A fokozatosan kialakuló gyertyák pislákoló fénye és Jeremiás fájdalmai a szenvedő Krisztus magára maradoottságára emlékeztettek bennünket.



Nagypénteken délután 3 órakor, Jézus kálváriájának idején vehettünk részt a keresztúton, az idei nagybőjt utolsó keresztútja volt ez. Énekelve és elmélkedve emlékeztünk megváltottságunk árára. Az nagypénteki esti szertartás elején a kiüresített oltár előtti leborulásban sok minden



kifejeződik: megrendültség, hódolat, gyász és a ránk borult csend.

A nagyszombati vigília még a fény hiányával kezdődik. Gyengén világító kis gyertyáink jelképezik csak a világosságot. A sötét templomban imádkozó hívek mintegy szomjúhozzák már a világosságot, amelyet a feltámadás fénye hoz életünkbe. Megszólalnak a harangok, az orgona, a csengők – mi pedig évről évre örülünk, hogy közösségben lehetünk részesei az ünnep megülésének.

A nagyszombati vigília megünneplésének egyik különösen szép eseménye volt, hogy a liturgiában felnőtt keresztelés is volt, először templomunk történetében. Eszter testvérünk, aki a plébániai katekumen csoport tagja, részesült ekkor a keresztség szentségében.



Húsvétvasárnap a szentmise után a gyerekek tojást kerestek a templomkertben. Örömteli, felszabadult pillanatok voltak ezek is.

ELSŐÁLDÓZÁS

– egy elsőáldozó szemével

Mikor kisebbek voltunk mindig arra vágytunk, hogy Zsolt atyától mi is kapjunk osztót. Akkor még nem tudtuk, hogy ez mit is jelent.

Május 17-én végre elérkezett a nagy nap. Tizennégyen hófehér lepelben, életünkben először vehettük magunkhoz a Szentosztót. Tudjuk, hogy ettől fogva még jobban kell figyelniük arra, mit teszünk.

Mise után együtt ünnepeltünk a templomkertben, majd otthon folytattuk.

Ez a nap számomra nagyon szép és emlékezetes marad.

K. A.



EGY HÉTVEGE CSOBÁNKÁN

Minitábor az elsőáldozásra készülőknek és a hittanosoknak

Április 17-én indultunk Csobánkára a vasútállomásról autókkal. Az idő nem volt valami biztató, borongós-esős volt, de azért reménykedtünk benne, hogy lesz szebb is, annak ellenére, hogy aki nem vezetett, az gyönyörködhetett az esőfelhőkben.

6 óra felé érkezünk meg a szálláshelyre: kiosztottuk a szobákat, és megismerkedtünk egymással. Bemutakoztak a vezetők: Zsolt atya és Gyöngyi néni, valamint a segédvezető úr is: Zoli. Rövid ismerkedés után szinte rögtön el is indultunk első kis túránkra. Célunk az Oszoly-szikla volt. Fönn kicsit letelepedtünk, és néztük az alattunk elterülő tájat. Sok kis fénylő pont nagyon szép látványt nyújtott. Háromperces csöndet tartottunk és figyeltük a tájat, a fényeket. Észleltünk zajokat, képeket, keresztet, madarat, mindent, ami lehetséges. Mivel már erősen sötétedett, indulnunk kellett lefelé. A sötét ellenére épségben hazértünk.

Gyorsan állófogadászerűen megvacsozáztunk, megfürödtünk, majd – mivel technikai okokból a vetítés nem sikerült – a vezetők és a segédvezető úr mondott esti mesét. Elég vegyes mese lett, s akik eddig nem tudták, ebből a történetből azt is megtudhatták, hogy ha van egy briliánsokkal kirakott bástyánk, és azt beletesszük a patakba, akkor a bástya tisztább lesz. Továbbá volt szerencsénk ebben az esti mesében egy igencsak modern, riasztóval felszerelt mézeskalácsházhoz is. Bár kissé furúra sikeredett, a mese megtette a hatását: a kicsik

különösebb huza-vona nélkül elmentek aludni, s hamar elaludtak.

Másnap reggeli tornával indítottuk a napot, hogy mindenki felébredjen. Délelőtt az elsőáldozóknak volt egy kis elmélkedés, amin a Tízparancsolatról beszéltünk. Utána az elsőáldozásra készülők elvégezték életük első gyónását. A Tízparancsolatról való beszélgetés is ahhoz segített hozzá, hogy lelki tükröt tartson elénk: saját bűneit mindenki egy cédulára írta, amit később a kertben el is égettünk. Gyónás alatt, aki éppen nem gyónt, az plakátot készített.



Összesen négy csapat volt, mindenki egy plakátot gyártott a rendelkezésére álló naptárak, illetve újságok képeiből. A plakát témája a gyónás, illetve a megtisztulás volt, és mindenki nagy adag kreativitással látott munkához, aminek meglett az eredménye.

Ezután a kisebbek és a segédvezető úr egyéni módon pókeréztek (vagyis 5 percig kártyáztak, utána 10 percig egymást püfölték párnákkal), a nagyobbak pedig – akik igen kevesen voltak – készítették az ebédet.

Ebéd után gyorsan összecuccoltunk, majd elindultunk túrázni. Célunk előbb a Kis-, majd a Nagy-Kopasz volt. Szokásunkhoz híven vidáman, kissé hangoskodva – nehogy egy állat az utunkba tévedjen az erdőben – vágunk neki a túrának. Jókedvünk végig kitartott, mivel az út minősége és lejtése adott helyeken nem volt alkalmas kétlábonjárásra, inkább négykézláb, vagy fenékféken haladtunk. Útközben megálltunk métázni is, miközben egészséges versengés alakult ki a két csapat között. Szerencsére a métázás azért nem csapott át „pókerezésbe”... Vagyis nem püföltük szét a győztes csapatot. Lehet, hogy ebben az a tény is közrejátszott, hogy nem csak magunk voltunk (ejtőernyősök landoltak mellettünk), és közönség előtt visszafogjuk magunkat – egy kicsikét. ☺

Mikor hazaértünk miséztünk, majd vacsoráztunk. Esti mese helyett rabszolgásat játszottunk, Az ezzel járó nagy zaj ellenére volt egy-két bátor jelentkező, aki megpróbált elaludni – és ez csodák csodájára

minden hangoskodás és sípolás közepette sikerült nekik.

Másnap reggel már nem voltunk ilyen frissek, de a reggeli torna mindenkit magához térített. Reggeli után összepakoltunk. Előkerültek az elveszett holmik, csak a gyufaszálakkal voltunk még mindig bajban. Csobánkán ugyanis nem babot osztottak a vezetők, amikor kérdezték a táborlakókat, hanem gyufaszálakat kaptak azok, akik jól válaszoltak feltett kérdésre. De a gyufaszálak nagyon értettek hozzá, hogy „eltűnjenek”, s ezzel igencsak megnehezítették a dolgunkat.

Valami csoda folytán mindenki épségben hazaért – senki nem maradt fenn a tömegközlekedési eszközökön, senki nem hagyta el a cuccát... Elértük a HÉV-et, vonatot, mindent, amit kellett, és egy órára megérkeztünk a szemeretelepi vasútállomásra. A szülők már vártak minket, és mindenki új élményekkel (és tudással ☺) gazdagodva tért haza.

N. E.



BICIKLIVEL A MERZSE-MOCSÁRHOZ

Örömmel hallottam meg a hirdetésben, hogy húsvét hétfőn délután kerékpártúrát szerveznek a Merzse-mocsárhoz. Gondoltam, végre egy program, amelyre el tudok menni. Épp nekem való! ☺

Délután 2-kor gyülekeztünk a tempom előtt. Tetszett, hogy olyan szép számmal megjelentünk, fiatalok és idősebbek egyaránt. Csodálatosan sütött nap, így jó kedvűen vártuk az indulást. Kicsit ismerkedtünk egymással, majd elindultunk. Csongor mutatta az irányt, időnként bevártuk egymást.

Érdekessé akkor vált a részvétel, amikor befordultunk a homokos erdei útra. Az egyik legidősebb résztvevőként némileg szorongtam, hogy mennyire fogok haladni, hátráltatom-e majd a fiatalokat. Azonban másnak is nehézséget okozott a terep. Időnként leszálltunk a bicikliről és toltuk. Viccelődtem is, hogy ez az út három az egyben: sivatagi homoktaposás, gyalogtúra és ügyességi kerékpározás. Vicces volt, ahogy le akartuk küzdeni a nehézségeinket. Nem jártam még sosem itt a környéken. Viszont ez úgy látszik, mégis egy kedvelt kirándulóhely, hiszen sok emberrel talákoztunk. Megnyugtató volt, ahogy a nagy térségben, más helyen, jó levegőn, napsütésben együtt voltunk.

Egy „kilátóházhoz” érkeztünk, cölöpökön állt. Ki hinné, hogy ez a terület valamikor a Duna árteréhez tartozott?! Itt Zsolt atya ismertette azt, amit a környékről tudni lehet. Ez egy védett terület, most akarják megmenteni a gazdag növény- és állatvilága miatt. Mivelhogy ez egy mocsaras te-



rület, szerintem kevés volt a víz, én többre számítottam. Akik már korábban jártak itt, azok elmondták, hogy valóban másképp nézett ki ez a hely valaha. Most csatorna rendszeren keresztül juttatnak ide vizet.

Előkerült egy kis „nasicsocki” ☺ az energia pótlására. Néhányan ügyességi tornamutatvánnyal szórakoztatták a többieket. Viccelődtünk, fecserésztünk. Később Erika szétosztotta az otthonról hozott zsolozsmáskönyveket.

Imádkozás után eldöntöttük, milyen úton jövünk haza. Térképpel a kézben tájékozódunk. Vecsésen keresztül hazakerekezett a vidám társaság. Útközben megfogyatkoztunk. Fél 6 felé értünk a plébániához. Búcsúzkodás után néhányan tovább beszélgettek a templomban.

Köszönet mindenkinek, ajándék volt ez a nap. Jó volt mosolyogva, beszélgetve, ismerkedve kikapcsolódni. Így volt szebb az ünnepünk.

K. É.

„ELSŐ BÁLOZÓK” LETTÜNK!

Április 25-én, a Polgárok Házában tartotta plébániánk az első Szemeretelepi Plébániai Bált. Nem titkolt célunk volt, hogy hagyományt teremtsünk ezzel az estével. Szerettük volna, hogy lehetőséget teremtsünk önmagunknak arra, hogy kötetlen formában legyünk együtt, még jobban megismerjük egymást. Már évek óta beszéltünk arról, milyen jó lenne egy ilyen bál. Míg aztán az idén az asszonykör fölkarolta az ötletet, fáradhatatlanul dolgoztak az előkészítésén, majd a megvalósításon. Köszönet illeti munkájukat!

Remekbe szabott, változatos programok szórakoztatták a báli közönséget. A bált – bécsi keringővel – a plébániánk házaspárjainak egy lelkes csapata nyitotta meg, később kántorunk, Vadas Hajni és az énekkar tagjaiból Fodor Kriszti vezetésével verbuválódott alkalmi kórus előadásában gyönyörködhettünk. Persze mi is kitettünk magunkért: énekeltünk, méghozzá egyre gyorsabb tempóban, nyelvgyötrő szöveget. Lelkesen tanultuk az új táncokat, időnként a helyünket, párunkat keresve. A rövid pihenőkben a

tombolaszámok sorsolására figyeltünk. Vajon ki kapja a csodaszép virágokat, értékes könyveket, s kié lesz a masszázsutalvány, hogy csak néhányat emeljünk ki a nyeremények közül. Hallgathattunk Galga-menti népdalokat citerakísérettel, ismételten dalra fakadtunk.



A programok között kellemes „talpalávaló” hívogatta, bátorította a résztvevőket. A Happy end Band zenéje kedvet ébresztett még azokban is a táncosok, akik nem ilyen szándékkal érkeztek. Persze teljesíteni is kellett a feladatot. Zsolt atya köszöntőjében 80%-ban határozta meg a teljesítendő táncmennyiséget. S aki elfáradt a mozgásban, finom falatokkal pótolhatta elhasznált energiáit.

Az éjfélt gyertyafénykeringővel köszöntöttük, s akiben még ezután is volt erő, kipróbálhatta magát a limbózásban. Hajlottak a derekak, rogyasztottak a térdek, kacagtak a nézők. Jóval egy óra után egy nagy közös táncsal zártuk a bált, de csak erre az évre...

Sz. M. és N. Gy.



PLÉBÁNIAI KIRÁNDULÁS PÉCSRE

2009. május 23.

Nem sokkal reggel 6 óra előtt már népes társaság várakozott a plébánia környékén. A busz is hamarosan megérkezett a hosszúnak ígérkező utazásra. Az odaút zsolozsmázással, beszélgetéssel, szundikálással telt. Amikor megpillantottuk a Mecsek erdős hegyoldalait, készülni kezdtünk a ránc váró programokra: röviden összefoglaltuk a város történelmét, illetve kicsit ráhangolódtuk kirándulásunk fő célpontjára is: a keresztény sírkamrák világára.

A város központjába a Barbakánon (körbástya) keresztül érkeztünk. Innen utunk a székesegyházba vezetett: megcsodáltuk a Szent Péter és Pál Székesegyház pazar épületét, szép altemplomát, és a kiállított egyházi kincseket is. Egy csendesebb zugba félrehúzóva még imádságra is találtunk módot.

A Székesegyházat elhagyva az ókeresztény

emlékeket bemutató múzeumba vitt utunk. Különleges élmény volt az 1500 éves falak között keresztény elődeink nyomaival szembesülni. A megmaradt festmények egyik legértékesebb darabja a krisztogram, vagyis Krisztus monogramja. E jel már a 4. században is a kereszténység egyik legjelentősebb szimbóluma volt, Krisztus személyének ábrázolását helyettesítette. Ezt és természetesen még sok minden mást is megismerhettünk a múzeumi vezetés során.

A kulturális élmények után rövid ebéd-szünetet iktattunk programunkba, amiben többségünk módot talált arra, hogy érdeklődésének megfelelően megismerkedjen még egy-két pécsi nevezetességgel. A legtöbben a főtéren (Széchenyi tér) található katolikus templomként működő egykor volt dzsámiba tértek be.





Mindenképp szeretnénk volna, ha Pécs szentmisén is részt vehetünk. Így esett a választásunk a város központjától nem túl távol eső Haviboldogasszony kápolnára. Akik úgy döntöttek, hogy gyalog mennek fel a hegyoldalra álló kis templomhoz, bizony megemlékeztek útjuk közben azokról az emberekről, akik erőt és fáradságot nem kímélve gyalog hordták fel a templom építéséhez szükséges építőanyagot a jókora emelkedőn. Meghitt, bensőséges szentmi-

sénk volt itt. Jól esett a városi nyüzgésből visszavonulni ide.

Mivel még maradt egy kis időnk a hazaindulásig, buszunkkal felmentünk a Misinára, hogy beleszippanthassunk a friss erdei levegőbe. Voltak, akik sétáltak, mások felmentek a TV-toronyba, hogy ezzel a látképpel vegyenek búcsút a várostól, ismét mások pedig játszottak.

A hazaúton ismét imádkoztunk, egy tized rózsafüzért mondtuk el rövid elmélkedéssel, és persze beszélgettünk is egymással.

Nehéz is lenne megfogalmazni, hogy miért is jó egy ilyen kirándulás: talán mert sok szép élménnyel gazdagodunk, talán azért mert sokan osztozunk ezekben az élményekben, talán azért, mert mindannyian, akik osztozunk ezekben, tudjuk egymásról, hogy egy testvéri közösség szoros köteléke fűz minket össze, és ettől az érzéstől egyszerűen jó együtt lenni.

N. Gy.

VISSZATEKINTŐ

GYERMEKKÓRUS HÉTVÉGE

Plébániánk gyermekkórusával március 28-29-én, Nemesnádudvaron, a Knáb panzióban készültünk fel a húsvétvasárnapi zenés áhítatra. Napi két próba mellett, a kikapcsolódás, a közös együttlét ismét élményekben gazdag napokat hagyott bennünk.

A helyi római katolikus templomban tartottuk a koncert főpróbáját. Elhangzottak: Tartini: Stabat Mater című műve és néhány nagybőjti ének. A Plébános atya és a hívek köszönetnyilvánítása és egy kis jutalom édesség, most sem maradt el.

B. M.



ALMA-CÉKLA SALÁTA

(Pálinkás Kati receptje)

Hozzávalók: ½ kg cékla • ½ kg alma • 1 doboz majonéz • 1 kávéskanál olaj • 1 kávéskanál ecet, só, feketebors

Elkészítés: A meghámozott céklát megfőzzük, majd kockákra vágjuk. Ha kihűlt, összekeverjük az olajjal, az ecettel, majd sózzuk, borsozzuk. Ezután meghámozzuk az almát, és apró kockákra vágjuk. Végül egybekeverjük a céklát az almával, és hozzáadjuk a majonézt. Legalább 3-4 órát érleljük hűtőszekrényben.

ALMA-CÉKLA SALÁTA

(ahogy Tar családnál készül)

Hozzávalók: 2-3 kisebb cékla • 1-2 fej répa • 4-5 db alma • 1 db kisebb hagyma • *A mártáshoz:* 1 db nagy pohár joghurt • 1 db kis pohár tejföl • majonéz, mustár ízlés szerint • csipetnyi cukor, só, olívaolaj, citromlé

Elkészítés: A céklát megfőzzük, nagy lyukú sajtreszelőn lereszeljük. A sárgarépat nyersen reszeljük le. A reszelt almát citromlével meglocsoljuk. A hozzávalókat egy tálba tesszük. Kikeverjük a mártást, és leöntjük vele a céklát. Lehet belevágni hagymát, illetve aki szereti, sajtot is reszelhet bele.

MOZAIKKENYÉR

(Ibolya receptje)

Nagykiflit, zsúrkenyeret, vagy ehhez hasonló formájú péksüteményt használhatunk hozzá. Két végét levágjuk, a belét kivájjuk és vegetás tejbe áztatjuk, majd kicsavarjuk.

Körözöttet készítünk, és összekeverjük vele a kifli(k) belét. Mexikói keveréket párolunk, feldúsíthatjuk friss zöldséggel (pl. apróra vágott paprika). Ezt is a már elkészült körözöttes masszához adjuk. Az így

elkészült keveréket visszatöltjük a kifli(k) be. Karikákra szeletelve tálaljuk. Ha tálalás előtt egy időre lehűtjük, könnyebben tudjuk szeletelni.

TORMAKRÉM

(Ibolya receptje)

Hozzávalók: 1 rész túró • 2 rész margarin • ízlés szerint torma

Elkészítés: A hozzávalókat összekeverjük. Használhatjuk szendvicsalapként, de tölthetjük sonkatekercsbe is.

SAJTSALÁTA

(Szabó Magdolna receptje)

Egy nagy tubus majonézhez hozzákeverünk 2 dl tejfölt, 2-4 gerezd fokhagymát, ízlés szerint még megsózzuk. 20 dkg füstölt és 20 dkg trappista sajtot lereszelünk (lehet 25-25 dkg is), 2 tojást keményre főzünk. A fentieket rétegezve lerakjuk. Felülre majonéz kerüljön, és díszítésül pár karika tojás. Érdemes néhány órával tálalás előtt elkészíteni, hogy az ízek összeérjenek.

(E lapszámunkban a bálunkra hozott finomságok receptjeit adjuk közre.)

MUSTÁRMAG

a Szent István Király Plébánia lapja,
alapítva 2002-ben, újraindítva 2007 decemberében

Megjelenik évente nyolcszor

Szerkesztőség: Bodóné Edit (B. E.), Czap Zsolt (C. Zs.), Dudásné Szilágyi Márta (D. M.), Füssi Zoltán (F. Z.), Kiss Erika (K. E.), Nemcsics Gyöngyi (N. Gy.)

Fényképeit közlésre bocsátotta:

Horváth Anna, Kollányi László, Nemcsics Endre, Nemesi Miklós,
Reszegi István

Jelen lapszámunknál munkatársunk voltak még:

Bognár Magdi (B. M.), Ivota Kornélia, Kiss Éva (K. É.), Knab András (K. A.),
Nemcsics Kinga, Németh Eszter (N. E.), Szmetyana Mária (Sz. M.)

A plébánia, illetve a szerkesztőség elérhetőségei:

Cím: 1185 Budapest, Tátrafüred tér 15. • Telefon: 292-1407
e-mail: mustarmag18@yahoo.com

REJTVÉNY

Az előző havi rejtvényünk kicsit kifogott a megfejtőkön. Egyetlen helyes beküldő jelentkezett *Víg Rózsika néni*. Szívből gratulálunk, ajándékát természetesen személyesen kézbesítjük. ■ Ebben a hónapban egyszerűbb rejtvényvel jelentkezünk. 15 személynevet kell összerakni az alábbi szóttagokból. Közös ezekben a nevekben, hogy viselői valamennyien az idén voltak elsőáldozók. (Segítségül eláruljuk, hogy a nevek között mindössze csak két fiúnév szerepel.)

a – An – An – And – bet – Bog
– ca – Csil – de – Er – Esz – gi –
Ka – Kris – tóf – la – La – lár – Lu
– ka – ma – má – na – na – na
– Pet – ra – ra – ra – rás – ri – Re
– ta – Ta – ter – Tün – u – zsé

A helyes megfejtést augusztus 10-ig kérjük eljuttatni a mustarmag18@yahoo.com címre vagy pedig a plébániára.

HIRDETÉSEINK

LITURGIKUS ESEMÉNYEK

■ **június 13. péntek:** fatimai engesztelő imaest az Árpádházi Szt. Margit Templomban, 17 órától rózsafüzér, 18 órától szentmise;

■ **június 15. hétfő:** 24 órás szentségimádás;

■ **július 13. hétfő:** fatimai engesztelő imaest a Szemeretelepi Templomban, 17 órától rózsafüzér, 18 órától szentmise;

■ **július 13. hétfő:** 24 órás szentségimádás;

■ **augusztus 10. hétfő:** 24 órás szentségimádás;

■ **augusztus 13. hétfő:** fatimai engesztelő imaest Pestszentimrén, 17 órától rózsafüzér, 18 órától szentmise.

KÖZÖSSÉGI ESEMÉNYEK

■ **június 14. vasárnap:** délután 4 órakor a Rózsafüzér Társulat találkozója.

GYÓNTATÁS

Vasárnap 8.30–9.00 és 17.15–17.45 óráig, valamint egyéni megbeszélés alapján.

TÁBORI HÍREK

Nyári napközis tábor a Don Bosco Ifjúsági Házban: június 15–19. és június 22–26. között;

Kerületi Középiskolás tábor: június 29–július 5. között Rárópusztán;

Plébániai hittanos tábor: július 27–augusztus 3. között Miskolctapolcán;

Plébániai ifjúsági kerékpáros tábor: augusztus 4-től a Balaton körül.

AZ IRODAI SZOLGÁLAT IDŐPONTJAI

Minden hétfőn és szerdán 16.00–17.45, pénteken 9.00–11.00 óráig.

Nyáron sor kerül a **templom belső kifestésére**. Ehhez kérjük a testvérek támogatását. Adományukat elhelyezhetik a templomban e célra kihelyezett perselybe, valamint átadhatják a sekrestyében. Kérjük a testvéreket, hogy imádságaikkal is segítsék e munkát.

A **MUSTÁRMAG** legközelebbi száma augusztus 20-án jelenik meg.